

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.VI.35.691/2012/4.szám

A Kúria a Tóth és Tóth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tóth András Ádám ügyvéd) által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Tarcsi Csaba jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Miskolci Törvényszék 2012. június 20-án kelt 14.K.20.647/2012/7. sorszámú jogerős ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Miskolci Törvényszék 14.K.20.647/2012/7. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 299.900 (kettőezer-kilencszázkilencvenezer) forint elsőfokú és 502.100 (ötszázkettőezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes erdőtelepítési és ápolási támogatást kapott 11.010.929 Ft összegben, azonban a támogatás cél szerinti felhasználásról összesen 2.339.214 Ft összegű bizonylattal rendelkezett. Felhasználást igazoló bizonylat hiányában az adóhatóság a fennmaradó összeget bevételként vette figyelembe, ezáltal a felperes terhére 5.021.260 Ft, javára 125.074 Ft adókülönbözetet, 4.998.260 Ft adóhiányt állapított meg, az adóhiány után 842.561 Ft adóbírságot és 415.770 Ft késedelmi pótlékot szabott ki. Az adóhatóság nem vitatta, hogy a támogatás kifizetésének nem feltétele a finanszírozott kiadások számlákkal történő igazolása, azonban ettől elkülönül a kapott támogatás adójogi elszámolásának kérdése, vagyis az, hogy a felperes a kapott támogatást bevételként köteles elszámolni, ha annak felhasználásáról nem rendelkezik bizonylattal.

A felperes keresetében vitatta a fenti alperesi álláspontot, melyet az első fokú bíróság szintén nem osztott, ezért jogerős ítéletében az alperes 2012. február 3. napján kelt 3549523515. számú határozatát az első fokú határozatra is kiterjedően megváltoztatta, és a felperes terhére előírt 5.051.260 Ft adókülönbözetet a hozzá kapcsolódó adóbírsággal és késedelmi pótlékkal együtt törölte. A döntés meghozatalánál a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban SZJA tv.) 7. § (1) bekezdés v) pontjából indult ki és vezette le azt az értelmezést, hogy a felhasználás igazolása nem az alperesi értelmezés alapján rögzített bizonylattal való igazolást jelenti, hanem az erdőtelepítés megtörténtét.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezése és a kereset elutasítása, míg másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az első fokon eljáró bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való kötelezése iránt. Álláspontja szerint a jogkérdés elbírálásánál az SZJA tv. 1. § (3) bekezdése, 4. § (1)-(3) bekezdései, valamint az SZJA tv. 10. számú mellékletének I. fejezetének 5. pontjai és az SZJA tv. 7. § (1) bekezdés v) pontjai az irányadók. Hangsúlyozta, hogy a 7. § (1) bekezdés v) pontja a jövedelem megállapítása során kapott támogatás bevételkénti elszámolásának mellőzéséhez egyértelműen feltételül szabja, hogy a kapott támogatás cél szerinti felhasználása igazolt legyen akkor is, ha a támogatás folyósítására a felhasználás igazolásával egyidejűleg vagy azt követően kerül sor. Ezen túlmenően utalt az SZJA tv. 9/A. §-ában foglalt adózót terhelő nyilvántartási kötelezettség fennállására is. A támogatás felhasználásának adójogi igazolása kizárólag az SZJA tv.-ben meghatározott szabályok szerint történhet, a más jogszabályi rendelkezéseken alapuló teljesítést alátámasztó igazolások e körben bizonyító erővel nem bírnak. Ugyancsak a bizonylatolási kötelezettséget támasztja alá a 7. § (1) bekezdés v) pontjának azon előírása, hogy amennyiben költségként kerülnek elszámolásra a kiadások, úgy azok bevételként is figyelembe veendők.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a jogerős ítélet az SZJA tv. 7. § (1) bekezdés v) pontját helyesen értelmezte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

Az alperes helytállóan állította, hogy az első fokú bíróság a kapott támogatás tekintetében a jogszabály téves értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy bizonylatolás hiányában nem

kell azt bevételként figyelembe venni. A jogszabály az adóalapba nem tartozó, illetőleg költségnek nem számító tételek között sorolja fel a 7. § (1) bekezdés v) pontjában a fejlesztésre folyósított támogatást, azonban e pontot nem lehet az SZJA tv. további rendelkezéseitől elszakítottan értelmezni, hanem figyelembe kell venni az SZJA tv. 1. § (3) bekezdését, 4. §-ában foglaltakat is. A Magyar Köztársaságban a magánszemély minden jövedelme adóköteles. Ettől eltérő szabályt, az adóból kedvezményt kivételes célok érdekében e törvény alapelveinek figyelembevételével csak törvény állapíthat meg. Az SZJA tv. 4. § (1)-(3) bekezdései határozzák meg a jövedelem, bevétel, költség fogalmát és rögzítik, hogy költségnek csak a bevételszerző tevékenységgel közvetlen összefüggő, kizárólag a bevétel megszerzése, a tevékenység folytatása érdekében a naptári évben ténylegesen kifizetett, szabályszerűen igazolt kiadás minősül. Az SZJA tv. 7. § (1) bekezdés v) pontjának alkalmazásakor és a támogatás bevételkénti elszámolásának mellőzéséhez egyértelműen feltételül szabja a jogszabály, hogy a kapott támogatás cél szerinti felhasználása igazolt legyen, melyhez az SZJA tv. rendszerében nem elegendő az FVM igazolása, ahhoz az is szükséges, hogy a bizonylatolás az SZJA tv. 9/A. §-a szerint történjen meg. Az SZJA tv. 9/A. § pedig világosan rögzíti, hogy a támogatás bizonylatokkal igazolt felhasználásáról az adózót nyilvántartási kötelezettség terheli. Olyan elkülönített nyilvántartást köteles vezetni, amely alapján a támogatás cél szerinti felhasználása és a felhasználás jogszerűsége ellenőrizhető. A fenti jogszabályhelyek összefüggéseinek elemzése alapján csak arra a következtetésre lehet jutni, hogy a bizonylattal nem igazolt kiadások bevételkénti figyelembevétele jogszerű, nem valósul meg az SZJA tv. 7. § (1) bekezdés v) pontjában rögzített cél szerinti felhasználás. Mindebből következően a felperesnél a szabályszerű bizonylattal nem igazolt összeg feletti részt bevételként kellett figyelembe venni, és a felperest terhelte az ez utáni adófizetési kötelezettség. Az első fokú bíróság tehát eltérő jogi álláspontja miatt tévesen jutott arra a következtetésre hogy a felperest bizonylatolási kötelezettség az FVM rendeletben foglalt cél megvalósulása esetén nem terhelte.

A jogszabálysértő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alkalmazásával a Kúria hatályon kívül helyezte, és a felperes keresetét elutasította.

A Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés mentén kötelezte a felperest az első fokú és felülvizsgálati eljárási perköltség megfizetésére.

Az illetékfizetésre való kötelezés a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. október 16.

***Dr. Sperka Kálmán sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Dr. Sugár Tamás sk. bíró***